

VAN STREEK

Hoepel

Maandenlang had ik het idee dat de glimmende beker nóg een jaar boven op mijn kast zou mogen blijven staan. In 2019 kreeg ik het ding uitgereikt na een bloedstollende finale van het jaarlijkse jeu-de-boulestoernooi van Heveadorp. Champions League, Tour de France en dus ook de strijd om de glanzende bokaal van Heveadorp werden na maart, vanwege co-

rona, op de lange baan geschoven. Twee jaar lang kampioen van het dorp, dat leek me wel wat.

Maar de goedbetaalde broodvoetballers gingen na een paar maanden thuiszitten toch weer de wei in en ook in Frankrijk wordt sinds twee weken weer hard gefietst. Het kleinste dorp van de gemeente Renkum kon bij zoveel sportgeweld niet achterblijven.

En zo werd begin september toch nog een toernooi in elkaar gedraaid. Met twaalf teams van twee mensen. Dat zijn 24 personen op een bevolking van nog geen 750. 3 procent van alle inwoners deed mee. Kom daar in Oosterbeek, Arnhem of Amsterdam maar eens om...

Ik zat dit jaar in de organisatie en het viel me op dat de regels ineens veel strenger waren dan het jaar daarvoor. Onze hoofd-

scheidsrechter had in een jaar en drie maanden namelijk een enorme ontwikkeling doorgemaakt.

Individuele spelers mochten anders dan andere jaren maar maximaal twee ballen achter elkaar gooien en de heerlijke ruime lanceerstrook van vorige edities was plotseling een hoepel geworden.

Waar je vorig jaar nog eens een paar stapjes opzij kon doen om een bal beter te kunnen werpen, was dat in deze editie ondenkbaar. Beide benen in de cirkel en voeten aan de grond!

Ik vond die hoepel benauwen-der dan drie maanden lockdown. Je snapt het al. Die beker ben ik kwijt.

**De hoofdscheidsrechter
had een enorme
ontwikkeling doorgemaakt**